

Til eftertanke

ANDAGT

Det er godt nok mørkt!

DORTHE STIEPER, FORÆLDRE-
MENTOR, FOREDRAGSHOLDER,
FORFATTER/JOURNALIST

"Året har 16 måneder: November, december, januar, februar, marts, april, maj, juni, juli, august, september, oktober, november, november, november, november!" Sådan lyder Henrik Nordbrandts digt. Med digtet sætter han ord på den følelse og oplevelse, mange danskere har af denne mørke årstid.

Ud over årstiden, kan vi også opleve perioder i vores liv, som er præget af mørke. Selv har jeg oplevet mørket blandt andet som forælder til en datter, der blev indlagt i psykiatrien som 16-årig med en svær anoreksi, angst, depression og andre diagnoser. Det er forfærdeligt som forælder at være vidne til, at ens barn lider, og føle sig afmægtig og ude af stand til at hjælpe og trøste.

Mens jeg i andre livskriser har erfaret troen som et fast holdpunkt, oplevede jeg i min datters forløb, at Gud blev væk for mig. Det var en dobbelt smerte. Og et dobbelt mørke.

Også Jesus erfarede mørket. I Gethsemane Have, da han svedte blod af angst for, hvad der ventede. Og da han på korset følte sig forladt af Gud selv. "Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?" Det har været min trøst i mørket, at Jesus (Gud selv) har erfaret gudsforladtheden. Mørket. Og på den måde har vist sig solidarisk med mig som menneske i mit mørke.

Som den gode hyrde har Jesus lovet at vandre med os i "mørkets dal". I medgang og modgang. Han vil aldrig slippe eller forlade os. Det er det håb. Det løfte. Den tro, vi klynger os til. Uanset, hvad vores følelser og oplevelse ellers må være.

Nogle af mine bekendte havde en udvekslingsstuderende fra Afrika til at bo. Han kunne ikke klare den mørke vintertid. Han blev deprimeret. Og uanset hvor meget hans værtspar forsøgte at forsikre ham om, at lyset ville vende tilbage, og at blomster og buske til foråret igen ville få grønne blade og blomster, så kunne han ikke tro det og holde ud. Han endte med at afbryde sit studieophold og rejse tilbage til Afrika.

Men her i Danmark ved vi det! Lyset vender tilbage!

Nu træder vi ind i adventstiden, som både er en tid med forventning og en ventetid. Vi venter på, at "Solopgangen fra det høje vil besøge os". Igen! Vi ser frem til at fejre, at Guds søn blev født som et lille menneskebarn en mørk nat i Betlehem. Og at han fødes ind i vores hjerter. At han blev "lyset, som skinner i mørket. Og mørket fik ikke bugt med det."

Og mens vi venter, kan vi tænde lys – i mørket! I vores små hjem. For os selv! Og for dem omkring os, som sidder i mørke.

